

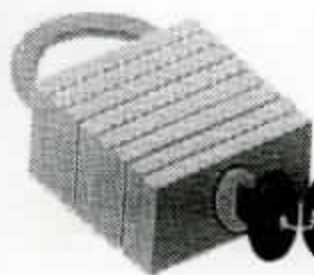

פתגם השבוע

לעיתים אנו חשים כזרים.
כאשר ליבנו יפתח,
נבין שאנו שייכים בדיוק לכאן.

מתוך: 'ספר ההוראות הקטן של בודהה' מאת: ג'ק קורנפילד

גליון מס' 1654 * 13 באוגוסט 1999 * א' באלול תשנ"ט * כפר הנשיא * עלון פנימי

העמוד הפותח

והשבוע עלוננו עמוס כל טוב, וכאן המקום להודות שוב ושוב לוילי המדפיס הראשי שלנו שאף פעם לא מתלונן על כמות הדפים ההולכת וגדלה וכן לכל החברים במועדון גיל הזהב המזיעים על חיבור העלון העבה ומאפשרים את הוצאתו לאור בזמן - תודה תודה.

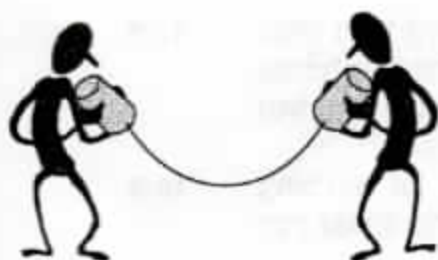
ובכן, על מה תקראו השבוע? "כוכבים בשמי הקיבוץ" - פרי עטם של ילדים מגן רימון, והפעם הנושא - שיוויון בין המינים במערכת החינוך, ובהמשך לכך - שוויון המחשב בין המינים...

אלן איסטון מתייחס לסכנת הביורוקרטיה בקיבוץ, אריק א' מתייחס לנושאים שנויים במחלוקת בקיבוץ, דנה עונה להדסה והדסה עונה לאדם ב"ח.

טומי 'מחדש' לנו בנושא ריהוט ילדים ואנגה ממשיכה להנעים עם ספורים מעברה, והפעם על שנותיה כמחנכת.

אריאל ואבישי פרלסון נפרדים מאיתנו במילים מרגשות ונרגשות, שושי מדווחת מהשטח על הבדלי מחירים בין החנויות השונות, מדור הטיפים מנסה לשפר עוד קצת את חיינו, וב'לבריאות' - כתבה בנושא הקשר בין עודף משקל ופעילות גופנית.

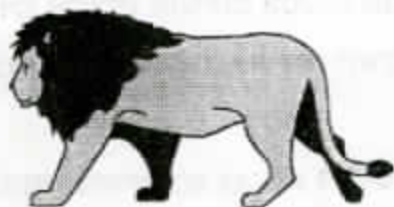
קריאה נעימה ושבת שלום
המערכת

את הפרורים בשבוע הבא
ילקטו עבורנו
תמיר וקורין שפרונג
אז את כל המידע שיש לכם
מיסרו להם

ומי הולדת

15/8	צביה קוניגיס דור מעין אלה ביוטו ליה מדר (נכדה)	19/8	אסף סולמון שרון גולדברג אורלי טלברג
16/8	רקפת בנדה אילת מרום יסמין בכר	20/8	דניאלה שיבי סער נצר (נכד ש. חצור) אריאל נוה (נכד-בן יהודה) ניתאי קורן
17/8	נועם זיגדון (נכד-ניצן) לי קולקר (נכד-הדר)	21/8	שי עמר
18/8	שרה מרקוסון דריה בלגורי חן קורנבליט ידידיה דוארי (נכד)		

ומי נישואין

15/8	מימי וניר פרלסון איריס ויוחאי וולפין	19/8	דינה ומרדכי ברור אביגיל ואמנון שושני
17/8	צביה ויוסי כץ אביבה ובני גולדברג נטע ויוני ליפשיץ	20/8	ציונה ושבי מזרחי קטי וחגי פרנקו
18/8	ג'וסי ורוי אב ג'נין ופלוא מרקוסון	21/8	ורד ומוטי קולקר

פרורים מהשולחן

- * ונתחיל עם ברכת 'ברוכים השבים' לרומן, ריטה והילדים (שחזרו עם תוספת קטנה), ומתגוררים נכון לעכשיו בבית שבו גרו משפחת שינדלר, שעברה לבית שבו גרה פעם משפחת לוריא שבינתיים עזבה אותנו לטובת מרכז הארץ. (הבנתם משהו מזה?)
- * ביום ה' האחרון נערכה חתונתם של נואית ברור ובח"ל עופר בקבוץ דליה. החתונה נערכה בחוג המשפחה והחברים הקרובים של בני הזוג. מספרים שהיה מקסים! הערב החל בסעודה (בניגוד לפורמט המקובל), שלוותה במוזיקה אירית, המשיך בחופה שנערכה ע"י רב צעיר מקבוץ לביא והסתיימה בתכנית שהכינו בני המשפחה ובריקודים. מספרים שכוכבת הערב, מלבד הכלה כמובן, היתה אמא של מרדכי שהכינה בלדה נפלאה ומצחיקה יחד עם הנכדים. את עוגת החתונה היפיפיה אפתה במו ידיה עדיה ש' בת כתתה של נואית. קבלת פנים לבני הזוג תתקיים בפאבנו (יעני הפאב שלנו), בתאריך 3.9. מזל טוב לכל המשפחה.
- * ילדי בית הספר היסודי ממשיכים להתהולל, וביום חמישי שעבר בילו יומיים + לילה לחוף הכנרת. היה שם המון אוכל, המון שמש, המון זבובים, המון ילדים ולא מספיק מבוגרים... הילדים חזרו הרוסים, צרובים אך מבסוטים.
- * ובהמשך, ביום חמישי הם נוסעים לבניאס - שוב ליומיים + לילה, והפעם מתכננים לקחת איתם את ריצ'ארד הזאב שהתמחה כמציל נערות...אופס! סליחה - מציל נהרות. את המידע לגבי כישוריו אלה גילתה מעין פלמה הבלתי נלאית. מאין היא מצליחה לדלות את המידע הזה???
- * בתחרות שחיה שהתקיימה בשבוע שעבר - אליפות הארץ זכתה אלמוג כץ שלנו בשלוש מדליות זהב, וימית היתה חלק מהקבוצה שזכתה במקום השלישי בשליחים. כל הכבוד לכן בנות, אנחנו באמת גאים בכן. נמסר לי כי התקיימה אליפות נוספת לבוגרים, אך בשעת כתיבת שורות אלה עדיין לא הצלחתי לאתר את המשתתפים על מנת לקבל מידע נוסף. עמכם הסליחה - ודווחו לתמיר וקורין - כותבי 'פרורים' בשבוע הבא.

* ועוד יום חמישי מכב במדורנו - והפעם - ביום חמישי (יעני אתמול), חתונה ראשונה מקרב הדור השני במשפחת ריני ומייקל כהן - דוני - הבן של אילנה ומאיר ולר מתחתן. מזל טוב לכל המשפחה העניפה.

* עם כתיבת שורות אלה, אנו נפרדים (והפעם רשמית) מאבישי ואריאל פרלסון הנוסעים חזרה לארה"ב הרחוקה. שיהיה לכם בהצלחה בדרך שבה תבחרו. ואם בחר'ל אנו עוסקים, אז חופשה נעימה לששון וחרלוטה שנסעו לשבדיה עם הילדים, וכן ליהודית וקני וויטהם שנסעו לאוסטרליה עם הבנות ובלי הכלב.

* השבוע עזבו אותנו שתי משפחות לכיוון מרכז הארץ, לפתוח בחיים חדשים - משפחת לוברסקי (רומן, טניה - הפסנתרנית - וטניה הבת) ששמה פעמיה לירושלים, ומשפחת בוגקובסקי (סרגי, לודה, אולגה ולאוניד) שפנתה לראשון לציון. אנחנו מאחלים להם הרבה הצלחה.

* ועוד בענייני ספורט - אור אורן השתתף באליפות הארץ באתלטיקה קלה והשיג מקום רביעי בקפיצה למרחק, ומקום שביעי בארץ בריצה ל-100 מטר. אתם רואים שיש עוד תקווה בקרב הדור הצעיר?

* מהמרכולית מוסרים שאפשר למצוא על המדפים ציוד לקראת שנת הלימודים הקרובה ושפריטים נוספים, יגיעו בימים הקרובים.

* ולקינוח - דיווח - שלא היה כתוב על הלוח - בלהבות הבשן מתקיימת בימים אלה קייטנה עבור ילדים מחבר העמים לגילאים 7-14. את כפר הנשיא מיצגים 2 בנות עולות ואדם ב"ח. בלוי נעים לכולכם.

שבת שלום ומבוך - דליה ב.

עוד קצת על השינוי

השכר – (בעקבות פרסום דוח וועדת השכר)

קצת משתומם אני על התלות שלנו ביועצת השכר החיצונית ובוועדת השכר לקביעת משכורות החברים העובדים בענפי המשק והקהילה. כנראה שהשימוש ביועצת לקביעה הראשונית היה במקום ועזר לנו בנקודת המוצא של תהליך השינוי, אך האם עלינו להמשיך ולקבוע את השכר רק ע"י ועדה? האם אין למנהל הישיר או למנהל המגזר יכולת לקבוע את השכר לבד, במו"מ עם העובד, כמו שנעשה בכל מקום בעולם? האם אותו אדם יכול לקבוע את שכר מרכז הענף החקלאי השכיר אך לא כן במקרה של חבר? אומרים לי שהמנהל לא יהיה נטול נטיות, אז מה, האם בקביעה הראשונית לא יכול היה אותו מנהל להיות בעל נטיות בדרוג החבר והצגת יכולתו בפני היועצת/וועדה? כיצד יוכל המנהל בקיבוץ לרצות את הכפוף לו אם אינו יכול לתת לו את התגמול האלמנטרי שבעקבות השינוי הפך לכוח מ. יע ראשון בחשיבותו?

תגמול נוסף

הצעת הצוות שהתווה את תהליך השינוי לגבי תגמול נוסף ניסה להביא שוויון כלשהו בהזדמנות הניתנת לכל חבר לעבוד שעות נוספות. היום ברור שאנו בצוות, שלא כמו חכמינו, לא ידענו לבנות מערכת חוקים שתהיה תמיד נכונה מתאימה וצודקת. ואם אולי קלענו בנושא הצדק החברתי, אז אולי פספסנו בנושא הנכונות ואולי גם ההתאמה של ההחלטות על עבודה נוספת/שעות נוספות. ברור היום שמגבלת ה- 50 שעות אינה מתאימה אלא בעבודות כמו עישוב וכו'. מי יכול להחליף עובד בחדר הרכבה בהבונים? ואיזה יופי לראות את החברים ממשיכים לעבוד שעות נוספות במפעל ליד השכירים כדי להספיק את העבודה. מדוע מנהל עבודה שמקבל שכר 6001 ש"ח (1200 ש"ח בתקציב) ונותן כל יום שעות ללא הבחנה יתוגמל פחות מהפועל שלו ששכרו 4000 ש"ח ועובד שעתיים נוספות כל יום ותגמולו 1400 ש"ח ($800 + 2 \cdot 20 \cdot 15 =$) בתקציב. לכן פונה אני לצוות הליווי שלא יחכה שנתיים לתיקון העיוות שאני אחראי עליו כמו כל חברי הצוות המציע, ויטפל בנושא בדחיפות, והרי אנו איננו מ"חכמינו".

האחיות

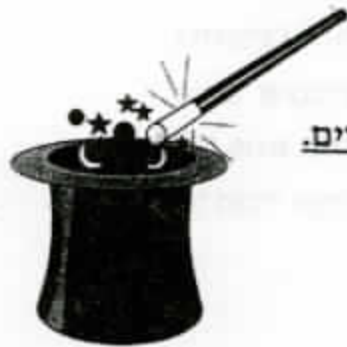
אין לי ספק שמאבק האחיות הוא בדיוק התוצאה של הנקודות הנ"ל. מדוע הסכמנו לשלם לתושב שחי פה, פי שתיים ויותר ממה שאנו מוכנים לתת לאחת משלנו. מדוע קל כל כך לתת לאחות שכירה שכר ושעות תורנות ולעמוד בכל דרישותיה, אך כשמדובר באחת משלנו – לא, היא צריכה להתנדב. מדוע אותם מקבלי החלטות מפלים את חברינו ובושרינו כך? מדוע היינו חייבים להוציא את כל הלכלוך בצורה כזאת?

ומה המספרים הנכונים (שהרי אני לא יכול בלי מספרים אפילו שהמצאתי אותם לצורך הכתבה ואני מניח שאני לא רחוק מהמציאות)? שכר האחיות הבסיסי כ – 5000 ש"ח. אחות שכירה שתעשה שתי תורנויות בשבוע וכל שבת שלישית תעלה פי שתיים מזה – 10,000 ש"ח. האחיות שלנו שמרוויחה 5000 מכסה בשכר זה את כל עלות קיומה. מה היא מבקשת? 1000 ש"ח בחודש עבור כל השעות הנוספות שהיא נותנת לעומת תוספת של 5000 ש"ח לגבי שכירה. האם זו דרישה מוגזמת? כן, אם מסתכלים על חבר שמרוויח שכר מינימום בלבד, אך לא בהו וואה להרבה מההכנסות המקובלות היום, ובטח שלא בהשוואה להקרבה שהאחות נותנת מעצמה והגיע הזמן שנדע להוקיר זאת.

ועוד משהוא:

מישהו יודע כמה משלמים לסייעת בבית יונתן עבור עבודה בלילה? למה שלא ניתן את אותו הסכום לסייעת מקומית שמוכנה לעבוד כך? למה אנחנו כל כך "גדולים עם השכירים וכל כך קטנים עם עצמנו? בקיבוץ אחר ישנה קבוצת חברים שעושה את משלוחי העופות כל להקה. הקבוצה מתחלקת ב 80% מהתשלום שניתן לקבלן שעשה זאת קודם. התשלום – כ 8,000 ש"ח מתחלק ל 12 עובדים שכל אחד עובד 5 לילות x 4 שעות. כן זה יוצא 33.3 ש"ח לשעה, אז מה?

עד בא נזכור את אחת ממטרות השינוי – פחות לשכירים יותר לחברים.

אורי אדלשטיין

אינטרנט

מערך אינטרנט בכפר הנשיא - תמונת מצב

הכוונה היתה להקים את המערכת ולהפעילה בחודש אוגוסט. עקב לחצים מקבוצת חברים נעשו מספר פעולות המשך בנושא.

ישנם היום כ-30 חברים הקשורים לספק האינטרנט "כנען גלישות" והם מעוניינים להישאר עם החברה. המניעים הם בעיקר של שרות טוב והשאת כתובות הדואר האלקטרוני הקיימים. שני מניעים אלה ואחרים שהועלו הם לגיטימיים בהחלט ולכן התקיימו מפגשים והתדברויות סביב הנושא.

"כנען גלישות" עם כל הכבוד, לא תוכל לספק את הצרכים של הקיבוץ ושל המפעל ומבחינתי לקשור את המפעל לחברה קטנה, תהיה טעות חמורה. נושא העזרה: בעיני זה אחת הבעיות היותר משמעותיות ואני בחיפוש מתמיד אחר פתרון לבעיה זו. העלתה גם בעית ההתחייבות לזמן ארוך. הכוונה היתה לבצע זאת בתשלומים שלא יכאיבו מדי. ניתן כמובן לשלם הכול בחצי שנה ואז כל חבר ישלם \$56 לחודש למשך 6 חודשים. מישהו מעוניין?!

כתובות הדואר האלקטרוני, עם כל חשיבותן לא ילקחו בחשבון אצלי כגורם ראשון לשיקול. מן הראוי לזכור שכאשר עברנו למספרי הטלפון החדשים היתה בעיה כזו בה היינו צריכים להחליף ניירות לוגו, כרטיסי-בקור וכ"ב. מי זוכר את זה היום?

מה שעומדים לפני היום הם העלות, איכות ומהירות התקשורת ויציבותה של ספקית האינטרנט.

בדקתי במשך תקופה ארוכה, כ-12 חברות ואני עדיין בבדיקות של אפשרויות שיפור ההצעה ששמתי בפני החברה. ההצעה שלי עדיין עומדת: התחייבות לתשלום של עד \$14 לחודש למשך שנתיים עם גישה בחיוב ללא פעימות סלפון.

ברצוני להדגיש:

1. העלות היא תוצאה של השתתפות רצינית של המפעל ולפחות 40 חברים.
2. המפעל לא ילך להתקשרות עם חברה קטנה כמו "כנען"
3. במידה והמפעל לא ישתתף או שלא יהיו 40 חברים בעסקה, לא יתבצע דבר.

לא לה שכבר התחייבו תינתן ארכה לשינוי דעתם עד לתאריך ההחלטה בנושא. ולאחרים, לאלו שכבר החליטו, נא אשרו זאת בהתחייבות אחרת לא נוכל להתקדם. ! ניתן לחתום על התחייבות עתידית כלומר להתחיל רק בחודש עתידי, אך חתימתכם נדרשת כבר היום.

אשמח לתת הסבר מפורט יותר למתעניינים

לשיקולכם

דוד

מזל טוב

לאלה ועודד
לרחל וישראל
ולכל המשפחה
לרגל הולדת הבת - הנכדה

תודה

תודה רבה רבה
בתום הארועים - תודה לד"ר אן, לדליה ולשלמה
על ההענות, התגובה והטיפול המהיר בעדן.

עדן, חניטה וזהר

מענה קולי

שימו לב לשינויים במשיכת הודעות מהמענה הקולי: מעתה, כשבדקים הודעות, יש להקיש 5000, ואז את קוד הכניסה (אין צורך יותר להקיש * אחרי ה-5000).
פרטים נוספים, או הסבר מפורט יותר, אפשר לקבל אצל דוד אלמן.

הקדמה

הקדמה (ל"כוכבים בשמי הקיבוץ"):

בין המינים - אגדות

מחקרים שנעשו בארצות המערב ובישראל בעשור האחרון, מדגישים את העובדה, שבנים ובנות אינם נחשפים להזדמנויות שוות במערכת החינוך, אינם זוכים לאותה התייחסות, השקעה והערכה מצד גננות, מורים ויועצים ואינם חשופים להתנסויות דומות.

כיום, ברור שהאינטראקציות בין מחנכים ומחנכות לילדים, תלויות-מין והמסרים הסמויים מהווים דורס דומיננטי שמעצב את השאיפות הנמוכות של הבנות מעצמן ושל החברה מהן וזאת, בהשוואה לציפיות מהבנים.

מערכת החינוך בישראל, בהשוואה לעולם המערבי, שבויה עדיין בקונספציות מיניות, סטריאוטיפיות, אשר מחזקות דימוי עצמי נמוך בקרב הבנות ולא מאפשרים לבנים לפתח תכונות שאינן תואמות את הציפיה הסטריאוטיפית של גבר.

התפיסות הסטריאוטיפיות משתקפות במספר מקומות: בתרבות הצעצועים, באמצעי התקשורת השונים, בספרי הלימוד, בספרי הקריאה, בבית ההורים, בסביבה הקרובה ובמערכת החינוך. אלה הם סוכני הסוציאליזציה המרכזיים, המשפיעים על הילדים וגורמים להתייחסות סטריאוטיפית אצל דורות של ילדים, בו נשים הן פאסיביות וכל תפקידן הוא גידול ילדים ונקיון הבית, וגברים אקטיבים בעלי שאיפות מרחיקות לכת.

האגדות והסיפורים הינם מכשיר מרכזי רב השפעה על הילדים, דרכם מפנימים הילדים הרכים את הערכים, דפוסי החשיבה ואת תפקידי הגבר והאישה, כפי שהם מופיעים באגדות וסיפורים. במשך שנים, מנציחות האגדות תפיסות סטריאוטיפיות לגבי תפקידי המינים: הנסיכה תמיד מופיעה כדמות פאסיבית, חסרת אונים, תועה המחכה לכוחות חיצוניים שיצילו אותה כגון פיה או נסיך. היא סובלת מיחס משפיל מצד אימה החורגת או אחיותיה, ובמקום למרוד, היא מצייתת ומחכה בסבלנות לנס. כל תקוותיה ורצונותיה מסתכמים בציפייה לנישואים ולילדים. היא אינה בוחרת את בן זוגה, אלא חייבת להינשא לנסיך אשר מציל אותה, או שהוא זוכה כפרס. היא תמיד יפה ועדינה, כאילו היופי הוא התכונה הטובה ביותר בעולם.

המשך "הקדמה" בעמוד הבא...

המשך "הקדמה" ...

לטענת החוקרים, כל עוד ימשיכו לספר לילדים את האגדות הקלאסיות כמו כיפה-אדומה, סינדרלה, שלגיה וכד', לא יחול שינוי בחברה. לדעתם, הפתרון הוא ליצור אגדות חדשות שיציגו מודלים חדשים לחיקוי. אגדות כאלה ואחרות, מופיעות במספר ספרים חדשים שיצאו בשנים האחרונות.

בגן רימון, אנו נמצאים כבר שנתיים בתהליך אשר עוסק בנושא של מתן הזדמנויות שווה לשני המינים מזוויות שונות.

בחצי שנה האחרונה, התמקדנו בסיפור של סינדרלה. בעקבות שיחות מובנות עם מספר ילדים בגן, נכתבו שני סיפורים חדשים לסינדרלה. בסיפור הראשון המובא לפניכם, "מעשה בסינדרל" הפכו תום ושגיב את התפקידים בין המינים. סינדרלה היא סינדרל. האחיות החורגות הם אחים חורגים והנסיך היא נסיכה אשר מחפשת בחור לנישואים. בשבוע הבא, נביא לפניכם את הסיפור השני.

צוות גן רימון

נוכבים בשמי הקיבוץ

מעשה בסינדרל / מאת: תום מעין ושגיב שטיינר

היה היה בית קטן ובו גרו אבא, אמא וילד שקוראים לו סינדרל. האבא של סינדרל מת, והאמא של סינדרל התחתנה עם איש אחר שלו היו שני בנים - אחד היה מכוער וטיפש והשני היה יפה, נחמד וחכם.

סינדרל כל היום ניקה, שטף כלים, רחץ כסאות וכיבס את הבגדים. האחים החורגים שלו, כל היום רק ישבו וראו טלוויזיה. סינדרל הוא זה שהדליק את הטלוויזיה.

המשך "נוכבים..." בעמוד הבא

המשך "כוכבים..."

יום אחד, מגיעה הודעה שהנסיכה מחפשת נסיך כי היא רוצה להתחתן איתו להיות מלכה. היא הזמינה את כל הבחורים לנשף גדול בארמון. האבא החורג והאחים החורגים של סינדרל לא הרשו לסינדרל ללכת לנשף, אבל ציוו עליו להכין להם את הבגדים לנשף.

ביום הנשף, האבא והבנים לבשו בגדים נוצצים שעליהם סמל של אריה מזהב וגלימות, ונעלו נעלי זהב. הם הלכו לארמון.

סינדרל נשאר בבית, אבל גם הוא רצה ללכת לנשף. הוא יצא החוצה והלך לספסל שמתחת לעץ. פתאום, הוא ראה כוכבים יורדים מלמעלה. מתוך הכוכבים הופיעו מלאך-פיי לבוש כיפה עם כנפיים וגלימה לבנה וחץ וקשת עשויים מזהב.

המלאך-פיי אמר: "הוקוס פוקוס בילי קוקוס שיהיו בגדים יפים מזהב", וסינדרל היה לבוש בגדים נוצצים מזהב, והמלאך-פיי אמר: "אני צריך דלעת", וסינדרל שאל: "למה אתה צריך דלעת?" והמלאך-פיי השיב: "למרכבה". סינדרל אמר לו שיש דלעת בגינה. המלאך-פיי תלש את הדלעת ואמר: "הוקוס פוקוס בילי קוקוס שהדלעת תהפוך למרכבה" ואת העכברים הוא הפך לסוסים ופרשים.

סינדרל עלה על המרכבה והמלאך-פיי אמר לו: "בחצות יעלם הקסם ואתה צריך לחזור עד חצות הביתה".

סינדרל הגיע לארמון, נכנס לארמון דרך הדלתות הגדולות ואף אחד לא הכיר אותו. הנסיכה ראתה את סינדרל והתאהבה בו. כל הערב הם רקדו ביחד. פתאום, נשמעו שניים-עשר צלצולים של השעון וסינדרל נזכר שבחצות הכישוף יעלם והוא צריך לרוץ הביתה. הוא רץ והגלימה שלו נפלה על המדרגות. הנסיכה רצה ולקחה את הגלימה והחליטה לחפש למי הגלימה שייכת.

למחרת בבוקר, יצאה הנסיכה במרכבה לחפש למי הגלימה מתאימה ולמי שהגלימה תתאים, הוא יהיה הנסיך.

הנסיכה הגיעה לביתם של סינדרל והאחים החורגים. האחים החורגים ישבו על הספה וראו טלוויזיה וסינדרל ניקה את החדר שלהם. האבא החורג נעל את סינדרל בחדר כדי שהנסיכה לא תדע שהוא נמצא. העכברים הצליחו להגיע לכיס של האבא החורג ולקחו את המפתח לחדר וכחו לסינדרל את הדלת.

סינדרל הגיע לנסיכה והאבא החורג אמר בכעס: "מי הוציא את סינדרל מהחדר הנעול?" העכברים הסתתרו ולא גילו לו.

הנסיכה מדדה לסינדרל את הגלימה והיא בדיוק התאימה לו. הנסיכה לקחה את סינדרל לארמון על הסוס שלה. סינדרל התחתן עם הנסיכה והם חיים באושר ועושר עד עצם היום הזה.

סכנות הביורוקראטיזציה

תהליך ה"שינוי" בקיבוצנו, אמור להביא ליעול המערכת כולה, כך שנוכל סוף-סוף לצאת מהמצב בו לא מצליחים "לגמור את השנה", ויש כבר סימנים חיוביים המצביעים על זה. אבל, כפי שהרבה חברים מרגישים, יש לזה מחיר חברתי לשלם - איבדנו חלק מהיופי שבחיים הקהילתיים. אבל, קיימת סכנה שנגדה הייתי רוצה להזהיר את החברים ובמיוחד אלה שממלאים תפקידים של אחריות במנגנון החדש של המשק.

המבנה הארגוני החדש של מוסדות המשק הוא מבנה היררכי מובהק או במילה אחרת - ביורוקרטיה. במבנה כזה יש כמובן יתרונות רבים מבחינת היעילות, אבל יש גם חסרונות מבחינה אנושית והנה כמה מהם (דרך אגב, אני כותב כבעל נסיון של ארבע שנים במוסד ממשלתי - דהיינו תע"ש ירושלים):

"ההתרוצצות המזרח-תיכונית" (שקיימת דרך אגב בכל העולם ואפילו בקיבוצנו): זאת נטייה לשלוח אותך למישהו אחר לענות לבקשתך: "דבר עם פלוני...", במקום לחשוב: "הנה מישהו עם בעיה, איך אני יכול לעזור לו לפתור אותה", או לפחות להתקשר עבורו לפלוני הנ"ל ולבקש את עזרתו?

בניית אימפריה - ניפוח המחלקה בעובדים ו/או בצידוד (חיוניים כמובן!) כדי להוסיף להרגשת החשיבות של מנהל/ת, שדרך אגב יקבל משכורת מנופחת בהתאם. נטיה זו מאוד נפוצה אצל בני-אדם, אבל עדיין אינה יכולה לקרות בכפר הנשיא בגלל המצב הכלכלי הנוכחי... אבל מה יהיה בעתיד?

ה - "FAIT ACCOMPLI" או "TOO BAD" - ביצוע דבר בלי להסביר/לבקש הסכמה מהמושפעים על ידו. דבר זה די נפוץ בארץ ואפילו בכפר הנשיא. דוגמא שבולטת לתופעה זו היא סגירת חדר-האוכל בערבים, שבוצעה לפני כשנה, אפילו ללא אישור המוסדות האחראיות. היום קיימת נטייה חזקה במדינות המערב לעשות מאמצים כדי למנוע תופעה מסוג זה ולהגן על זכויות הפרט.

אובדן בקשה לא רצויה בפיתולי המערכת (קשור להתרוצצות המזרח התיכונית) - דבר זה הופך כמובן להיות יותר קל לביצוע ביחס ישיר למורכבות המנגנון!

המשך "סכנת הביורוקראטיזציה" בעמוד הבא...

שחצנות כלפי החבר שבא בתמימות לבקש משהו. אני חושב שאין צורך לפרט חטא זה כי כל מבוגר סבל מעוון זה מתישהו במגעיו עם פקיד בשרות המדינה, או דומה. אלוהים רק ימנע שזה יקרה בכפר הנשיא!

אני מניח שגם אתה, קורא יקר, יכול להוסיף תופעות לא נעימות לרשימה הנ"ל - אתה מוזמן להצטרף, אבל החשוב הוא שכל אחד יבדוק עמוק בנפשו כדי שזה לא יקרה כאן, אז נהיה קהילה למופת!

אלן א'

חגי תשרי

...ראש השנה...יום כיפור...סוכות...

ארועי החגים עדיים פנויים, ומחפשים אבא ואמא שיאמרו אותם. וברגע האחרון, שניה לפני סגירת העלון, נמסר לנו שארוע אחד בסוכות כבר תפוס! לכן מהרו לבחור ארוע, לפני שייגמר!

אפשר לפנות אל חברות הועדה: רחלי, קטיה, רותי ע', איריס ויעלי.

כינונו לבין עצמנו

חולשת המבנה הארגוני ותוצאותיה:

האספה אכן אישרה את חוברת המבנה הארגוני ולא ידעה, לא שיערה ולא היתה יכולה לחזות לאיזה אבסורד אישור זה יוביל אותנו. המסקנה שכותב שורות אלו מסיק, היא שכל האישורים שקיבלנו בתקופה האחרונה (במשך שנה-שנתיים האחרונות), חייבים לעבור בדיקה חוזרת. במה הדברים אמורים?:

היות ואני, כחבר מועצת החברים, שמנסה להגיע לרוב ישיבות הגוף הזה, רואה לאיזה שפל תפקודי התדרדר מוסד חיוני זה שהחליף את האספה ("לא יתכן שאספה שבה משתתפים לא יותר מארבעים חברים - רובם ותיקים - תחליט בשביל קיבוץ המונה קרוב לשלוש מאות חברים"), החלטתי לערער בפני המזכירה. להלן נוסח הערעור:

לשריטה שלום,

הריני מגיש ערעור על עצם קיומה של מועצת החברים במתכונתה הנוכחית בגלל הסיבות שלהלן:

1. הרכב המועצה העכשווי, איננו מיצג את אותם המגזרים שבחרו בה בבחירות הסוציומטריות המקוריות, מאז צורפו למועצה את הבא בתור מבלי לשמור על היצוג המקורי. בעצם, זהו כשל של הבחירות הסוציומטריות.

2. המועצה נפגשת לעיתים רחוקות, לא יוזמת דיונים ורק מתכנסת על מנת להוות חותמת גומי של המזכירות.

3. חברי המועצה אינם מתמידים בנוכחותם בדיוני המועצה ואינם לרוב משתתפים בשיחות שקשורות לתהליך השינוי.

4. יושבת הראש של המועצה אינה יוזמת דיונים.

אני מבקש לכנס אספה ואחרי דיון בה, להביא את הערעור להכרעה בקלפי.

עד כאן הערעור על קיומה של המועצה כפי שהיא קיימת היום.

הגשתי ערעור שני בנושא הארכת שנת חופש:

אין בסמכות המזכירות להחליט על הטלת מעין קנס על יחיד או משפחה בגובה של 3000 ש"ח לחודש למשפחה, ומחצית סכום זה במקרה שמדובר ביחיד.

א. זהו נושא עקרוני שאיננו בסמכות שום גורם מלבד האספה.

ב. זוהי החלטה דרקונית שתוצאתה תהיה הרחקת חברים מן הקיבוץ.

ג. החלטה זו, אם תתקבל, לא מתחשבת במצב היחיד ובוודאי לא במצב משפחה שיש לה אותן הוצאות שוטפות שהוזכרו בדף מידע מס' 310.

הערה: מאז הגשתי הערעור, הובהר לי שיש למעשה חוזה קיים בין החבר לבין הקיבוץ ששני הצדדים חייבים לקיים או ששניהם צריכים להסכים על שינוי/ביטולו.

להלן תגובת המזכירה כלשוונה:

בנושא הערעור על הארכת חופשה ממושכת הערעור יחזור לדיון בהנהלת הקהילה, לפי החלטת האספה (מבנה ארגוני). תקבל הזמנה לישיבה שתדון בערעור.

לגבי סעיף 1: גם כאן הערעור צריך להגיע לדיון במועצת החברים. בשלב ראשון, עותק ממכתבך יגיע לתמר וו', לחברי המועצה והנהלת הקהילה.

איזה מצב מגוכך. אותה מועצה שלא מתפקדת, צריכה להיות השופטת את עצם קיומה. איזו ריצת 'אמוק' לגבות כספים בלי כל חוש של הבנה חברתית. אני מתבייש אם לזה הגענו. איזה מבנה ארגוני דפוק.

הכביש (סאגה ישראלית מודרנית):

שלחנו את מרגלינו לצפות בנעשה בכביש החדש שעצם קיומו שרוי במחלוקת וקצב השלמתו מעורר פליאה אצל משפחת הזוחלים. המרגל, על אחריותו בלבד, ניהל שיחות עם סוללי הכביש, כאן רשומיו של שיחות אלו. צנעת הפרט מחייבת את טור זה לשמור על סודיות זהויות אנשי הכביש. נזכיר אותם בספרות 1,2,3...

המרגל: כמה זמן אתם עובדים על סלילת הכביש?

1: לא יודעים בדיוק. יש כמה שהתחילו שכבר יצאו לפנסיה.

המרגל: יש לכם מושג מתי הכביש יושלם?

2: אתה מן העיתונות? אמרו לנו שיש כאן עלון שמאלני - השמאלנים דפקו את ביבי... יכול להיות שיבוא לעבוד איתנו.

המשך "בינונר" בעבוד הבא...

המשך "ביננו"...

המרגל: יש מישהו אחראי כאן? אתם בטח מכירים את אלק.

3: כולנו אחראים - זה קיבוץ, נכון? מי זה אלק? אמרו לנו לא לדבר עם גברים זרים.

המרגל: מי זה האיש עם הניירות שמסתובב שם?

4: זה המהנדס שלנו. הוא בא לפעמים, בעיקר אחרי שרב עם אשתו. אומרים שהוא גבר מוכה. יש

כאלה בקבוץ?

המרגל: יש הרבה.

המהנדס (בקול רם): אבנה את הכביש איך שאני רוצה ולעזאזל עם התכנון.

המרגל: לשם מה הצנורות שעוברים מתחת לכביש?

המהנדס: אלה לא צנורות. זה מקלט תת-קרקעי בו אנשי, מה שנקרא שינוי, יוכלו להסתתר בבוא

העת.

המרגל: מה אתם עושים כאן בעצם?

המהנדס: בהתחלה התחלנו לבנות כביש, אבל כרגע יש מחשבות אחרות... אולי בריכת שחיה,

מועדון 'קנטרי קלאב', בית חולים לחולי נפש... יש יוזמה בישוב הזה. יש כבר שלושה מנהלים

לפרויקט.

המרגל: למה זה לוקח כל כך הרבה זמן?

המהנדס: זה נחשב הרבה זמן אצלך? קודם כל עליך להבין שיש כאן צוות אקדמאי. אחד משלים

תואר ראשון, שני עושה M.A ואני עובד על הדוקטורט שלי. יש ימי עיון בטורקיה, רודוס, קפריסין,

יוון... יוצאים עם המזכירות - ככה נהוג בסלילת כביש בימינו. גמרנו עם ה"הך פטיש עלה וצנח..."

לא שמעת על 'דיוטי פרי ויקאנד'?! בשבוע הבא אני מוזמן לספרד להרצות על "הכביש הישראלי

בעידן של אי-ודאות".

המרגל: מתי תגמרו את הכביש?

המהנדס: שאל את החברה.

1: לפני בוא הגשמים בשנת 2002.

2: שיויצר, אני הולך על בטוח. יחד עם המבוק התת-קרקעי אני חושב שזה יהיה כשהבן שלי יחליף

אותי כאן. נעשה חשבון, הוא בן 17 היום...

המרגל: נראה לי שהורדתם יותר מידי עצים מן המתוכנן.

3: נדמה לך? ספרת אותם?

4: יכול להיות שנפל עץ פה ושם. קשה להשתלט על 'שופל'. זה כלי בעל רגשות.

המהנדס: יהיה בסדר. נגמור לפני שביבי יחזור לשלטון.

עם חדשות טובות כאלו, המרגל חזר אלינו.

ON WOMEN, MEN & COMPUTERS

כאשר נוצר הצורך לתרגם את המלה COMPUTER עלתה הבעיה: איזה מין יהיה למכשיר הזה.

הורכבו שתי ועדות מומחים, אחת של נשים ואחת של גברים.

כל קבוצה נתבקשה להמליץ על מינו של המכשיר: מחשב-זכר, או מחשב-נקבה.

כל קבוצה נתבקשה להביא חמישה נימוקים עיקריים.

קבוצת המומחיות המליצה ש-COMPUTER יהיה זכר כי:

1. על מנת לזכות בתשומת לבם, צריך להדליק אותם.

2. הם בדרך כלל יעשו מה שמבקשים מהם, אבל לא יעשו שום דבר מעבר לזה, ולא יחשבו

בעצמם לעשות זאת.

3. הם אמורים לפתור את בעיותיך, אך רוב הזמן - הם הבעיה.

4. ברגע שאת מתחייבת לאחד, את מגלה שאם היית מחכה עוד קצת, היית מקבלת מודל טוב

יותר.

5. בדרך כלל הם מתיישנים תוך 5 שנים וצריך להחליף אותם, אבל חלק מהמשתמשות מרגישות

שכבר השקיעו כה הרבה במכונה הארורה הזו, שהן משלימות עם מודל בעל תפקוד לקוי.

קבוצת המומחים, לעומת זאת (איך לא), טענה ש-COMPUTER צריכה להיות נקבה משום ש:

1. אף אחד, חוץ מהבורא, אינו מבין את ההגיון הפנימי שלהן.

2. השפה בה הן מתקשרות אינה מובנת לאף אחד אחר.

3. אפילו שגיאתך הקטנה ביותר, נשמרת בזכרון לטווח ארוך, לשימוש עתידי.

4. ההודעה "BAD COMMAND OR FILE NAME" נותנת בערך אותו מידע כמו: "אם אתה לא מבין

מדיע אני כועסת עליך, אז אני בהחלט לא מתכוונת להגיד לך את זה".

5. ברגע שאתה מתחייב לאחת, אתה מוצא את עצמך מבזבז חצי משכורת על אביזרים עבודה.

הוחלט כידוע, ש-COMPUTER הוא מחשב (זכר) מכיוון שלנשים יש תמיד מילה אחרונה.

רהיטים בחדרי ההורים

כן, פעם היה תקציב כזה מטעם הקהילה - קרי קיבוץ - שכיסה פריטים אחדים לחדרי הילדים - מיטה ומזרון, מכתבה לילדי בית ספר ובעבר הרחוק אפילו איזו ארונית. היה. עכשיו, מה לעשות, אין כבר תקציב לדברים האלה, אבל השרות שניתן עד עכשיו חי וקיים, איך אפשר בלי תקציב? ראשית משום שיש מלאי. כמובן המלאי הזה הוא כולו יד שניה, אך לפני שפריט זה או אחר מוצא מהמחסן הוא נבדק, תוקן ולפעמים שופץ ממש. שנית, במידה וחברים יחזירו ציוד שהפך מיותר ולא יאגרו אותו במרפסת או במחסנים כי "מה פתאום אחזיר בחינם?" בימי הפרטה אלה, אזי ימשיך מלאי מסויים להתקיים לנוחיות החברים וילדיהם. בקיצור - אני והמחסן והציוד שבו, עומדים לרשותכם, בחינם. כל פריט שחסר במלאי, תצטרכו לרכוש אותו בכספכם. אלה היו החדשות הטובות והרעות.

טומי

נו - אז מה עושים עם זה?

1. לאדם שלום,

מודה לך ביותר על המאמר שכתבת, רק חבל על כל המילים שבדרך לשורה התחתונה (BOTTOM LINE). אין לי דיאלוג עם המציל מסיבות טובות שידועות לי ולאחרים - אך אין לזה שום קשר לטענות המועלות כלפיו.

2. גבי טנא האחראית דיברה איתו מספר פעמים רב, והיא - תסכימו איתי בחורה מקסימה, תקשורתית ואחראית (שלא כמוני) ולא הגיעה לשום מוצא - אז בוא נרד מהקנטרנות ונתרכז בנושא - מה עושים בעניין?

מה יש למנהל אגף השרותים או משק להגיד בעניין?

הנודניקית/הטרחנית - הדסה

תשובה להדסה

הדסה, אני כותבת לך מעל דפי דברי הכפר, כיוון שאת בחרת לפגוע קבל עם ועדה, ובכדי לאזן את דבריך החלטתי גם אני לכתוב מעל דפים אלה.

הדסה, בחרת לכתוב אל הקוראים ולא אל אודי. בחרת לך כמטרה, לרמוס את אודי ולא בחרת לך כמטרה לשנות את המצב בבריכה, שהרי הדרך הטובה ביותר והמשפיעה ביותר היא בשיטת השיחה האישית (ונדמה לי שאני כן מגלה לך את אמריקה), אלא שכאן המילכוד: את הרי "לא מדברת עם הבן אדם הזה" (קרי אודי).

הדסה, את מדברת על אודי תמיד בצורה מאוד מכוערת ותמיד תמיד במקומות ציבוריים שבהם יש קהל. כשאודי עבד בחשמליה ותיקן לך קצר בבית, צעקת ש"את לא מוכנה שהבן אדם הזה יכנס אליך הביתה". כשאודי מתיישב בשולחן שבו גם את יושבת בחדר האוכל, את תמיד קמה (ולא בשקט) ותמיד דואגת להודיע לסובבים אותך ש"עם הבן אדם הזה את לא יושבת באותו שולחן".

ובכן הדסה, מה כל כך לא אישי במאמר שלך? מאיפה הצורך לכתוב שממש לא רצית וממש דחפו אותך לכתוב, אנשים חסרי שם? אילו מטרות זה משרת אצלך, ומה הרווחים המאוד פרטיים שלך מכל הדרמה הזאת שאת יוצרת?

כרגע, אני מרגישה כלפיך הרבה כעס, אך אשמח לוותר עליו לטובת רגש יותר נעים. אני מזמינה אותנו לתקשר בצורה אישית ולא ציבורית.

דנה אגם.

נ.ב: עניין הכוסות הוחלט על ידי צוות הבריכה: גבי טנא - אחראית על הבריכה, הרולד וולאך - מתפעל הבריכה ואודי - המציל.

ונעתי ומצאתי

סקר שווקים נכון לשבוע במתחיל ב-8.8.99

מרכולית	צ.ח.ר	היפר - נטו	מקום	מוצר
* 4.85	5.50	5.75		תפוצ'פס של עלית 100 גרם (גדול)
12.85	* 9.95	11.75		תחבושות אולוויז (לונג פלוס - 12)
10.00	* 9.45	9.95		שוקולדים של עלית (500 גר)
* 35.25	39.95	37.95		נייר טואלט לילי (32 גלילים)
* 22.75	24.95	24.95		יין חצי יבש מסדרת כרמל סלקט
85.70	89.80	86.74 (אחרי 4% הנחה)		סה"כ

ושוב, כפי שרואות עינכם - המרכולית שלנו (בסכום הסופי), בלי לאכזב גם הפעם - הכי זולה בעיר...

הודעה

לחברים המכירים את אורי ומרגה גורן, מספר הטלפון שלהם הוחלף, והוא עתה 03-9568358 ומספר הפקס הוא 03-9568628.

נזכור את 'קירנו

ח' באלול תשמ"ז (1987) - שרון ליפא (20/8/99)

הכשרה של מחנכת

אני לא זוכרת שאי-פעם קיבלתי תגובות כאלה חיוביות לכתבה שלי, כמו שזכיתי בהן על תאורי היום-יום בכפר הנשיא של אז.

לכן, החלטתי להמשיך - הפעם בתאור ההכשרה שקיבלתי מטעם הקיבוץ במקצועי - מחנכת. השנה שנת 1949, נדמה לי, כשחברי הגרעין ממין זכר 'עשו חיים' במנסורה ורוב החברות, גם אלה שלא היו להן ילדים, נשארו בחדרה. לא עבדתי מימי עם ילדים, אבל משום מה הציעו לי לעבור קורס של כחודשיים נדמה לי, בסמינר הקיבוצים כדי שאוכל לעבוד אם הפעוטים של אז (אביבה בן-חיים ושות'). סמינר הקיבוצים אז היה במקום הישן, אמנם ליד הירקון, אך יותר מזרחה, ורוב השיכונים של היום טרם נבנו בסביבה. מיבני הסמינר היו צרים מלהכיל את כל הלומדים, וקורס המטפלות שוכן ... באוהלים. רמת העברית שלי לא היתה מי יודע גבוהה, ובכל שיעור רשמתי בצד הדף את כל המילים שלא הבנתי, ובררתי את פרוש, אחרי השיעור. בתום מספר שבועות קיבלתי חום. מילא חום, לא נורא, בטח שפעת, אחות הסמינר בדקה אותי ולא מצאה משהו מיוחד, אבל החום עלה... וירד... ועלה... וירד. אחרי כמה ימים לקחו לי בדיקת דם, וגילו שיש לי - קדחת. מה פתאום קדחת בתל אביב? נו, ברור, הרי ביקרתי אצל לו במנסורה לפני כמה שבועות, וכמובן לא לקחתי את כדורים שבלעו תושבי הקבע שם.

למזלי, אחרי שבועיים הבראתי וחזרתי לקורס. כל התלמידות בכיתתי הבטיחו לי שלא הפסדתי שום דבר. וכך, מטפלת מדופלמת, חזרתי הביתה וטיפולתי בקבוצת הילדים הראשונה - דוד אלמן, אביבה גולדברג, אורי גולן ועוד מספר ילדים שעזבו אותנו אחר כך. יש לזכור שאז היתה נהוגה 'לינה משותפת' וישנתי לא פעם אצל הילדים. השיכון הקבוע שלי היה אז באוהל עם עוד חברה... גם אחרי שעלינו לכפר הנשיא, המשכתי לעבוד עם פעוטים (ראו תאור התנאים בכתבה הקודמת...) ואז התברר שיש צורך בגננת נוספת (ז.א. נוספת ליעל נמנוב), ופנו אלי בבקשה שאצא ללימודים ארוכים, היות וסיימתי את לימודי הסדירים בגיל 14, תמיד קפצתי על הזדמנות ללימודים, והסכמתי ברצון. היתה זאת תקופת 'הפילוג' בתנועה הקיבוצית, ולא עלה על הדעת שחברי 'האיחוד' ילמדו באורנים!

'בית ברל', נדמה לי, עוד היה קיים, וכך יצאתי לסמינר שהתקיים, בתנאים מגוכחים, ברמת רחל. בכיתת הגננות היו 12 בנות, ובכיתת המורים מספר דומה. כולנו שוכנו בבניין רב-קומות, היחיד שהיה קיים ברמת רחל, וממנו היה מראה ישר לבית לחם.

המשך "הכשרה של מחנכת" בעמוד הבא...

מורים קיבלו מכל הבא ליד - חלקם סטודנטים בעצמם - והיות ולא מצאו מורה לזואולוגיה, הביאו אותנו פעם בשבועיים לתל-אביב כדי ללמוד אצל ד"ר (עכשיו כבר מזמן פרופסור) מנדלסון, שהבהיר לנו בלי סוף שהוא "שונא ללמד גננות". פעם בשבועיים נסענו הביתה לסוף שבוע, כשלחלק מן הבנות היו ילדים בבית! בנושא אחד הרווחתי שם, בכיתתי היו מספר עולים חדשים כמוני. ידענו עברית, אבל בהחלט לא על בוריה, וזכינו בתוספת שעורי דקדוק ולשון. עד היום אני יודעת לנקד יותר טוב מרוב המורות הצבריות בבית הספר... (הברה פתוחה - הברה סגורה, הברה מוטעמת - הברה בלתי מוטעמת ועוד כאלה). וכך, בתום שנתיים, התחלתי את הקריירה המקצועית שלי ברצינות.

אם תרצו - יש גם המשך.

אנגה

לב-ריאות

הגיע הזמן לזוז

מתוך עיתון "הארץ" 6.8.99 / מאת: מאיר ברזים

נראה שכתבי הרפואה והתקשורת מתעלמים מתוצאות מחקר חדש השוללות כל קשר בין השמנה ובין תורשה ומאששות את מה שכבר ידוע: פעילות גופנית מורידה את המשקל ומפחיתה את הסיכוי ללקות בסכרת, לחץ דם גבוה, מחלות לב, בעיות גב ועוד.

מעיני כתבי הרפואה נעלמה ידיעה שהצביעה על מהפכה בתפישת הבריאות. לא, לא מדובר בעוד תרופה חדשה לאיידס, גם לא בפלאי הויאגרה. מה שלא קיבל קודם כל סיקור תקשורתי הוא תגלית הנוגעת לבריאותה של רוב האוכלוסייה.

המשך "הגיע הזמן לזוז" בעמוד הבא...

המשך "הגיע הזמן לזוז"...

תוצאות מחקר חדש יאכזבו את המאמינים שהבריאות נגזרת בהכרח מהתורשה. סוף לתירוץ של שמנים הסוברים שאין להימלט מגודל הגנים? מתברר שמה שחשוב הוא כמה אתה מתעמל. בסדרת תצפיות על אוכלוסייה גדולה של כ-1000 תאומות, התברר שבמצב ההשמנה היה הבדל מובהק ביותר בין אלה שעסקו בפעילות גופנית ובין אלה שהתנזרו ממנה: ככל שהעיסוק בפעילות גופנית היה נמרץ יותר, כך היתה ההרזיה בולטת יותר. מידת חוסר הפעילות הגופנית היתה המקדם הבלתי תלוי החזק ביותר לניבוי מידת ההשמנה. עבודות קודמות על אוכלוסיות גדולות, כבר הראו קשר מובהק בין חוסר פעילות גופנית ובין השמנה. החידוש בתצפית הנוכחית הוא שהקשר תקף בלי תלות בגנים. בעשורים האחרונים, היתה ההשמנה למגיפה הפוקדת יותר מרבע מאוכלוסיית העולם המערבי. השמנה כרוכה בשכיחות גבוהה למחלות רבות כמו סכרת, יתר לחץ דם, מחלת לב, כאבי גב ופרקים. נזקי ההשמנה נוצרים באיטיות. עובדות למשל 15-20 שנים עד שההשמנה גורמת לסכרת. ההשמנה היא מעין פצצת זמן איטית, וסביר להניח שבקרוב יהיו עלויות הטיפול יותר מ-10%. אין ספק שמדובר באחת הבעיות המרכזיות של בריאות הציבור בעולם השפע. מסקנת המחקר החדש עולה בקנה אחד עם תצפיות רבות המראות כי פעילות גופנית מונעת מחלות רבות ומשפרת במובהק את תוחלת החיים ואת איכותם. נראה שפעילות גופנית מונעת השמנה, סכרת, יתר לחץ דם, אוסטאופורוזיס (בריחת סידן), תמותה ממחלות לב, שבץ מוחי, דיכאון, סרטן השד והמעי הגס, אבני כיס מרה, הגדלת הערמונית (פרוסטטה). הליכה של כמה קילומטרים ביום, מורידה את התמותה למחצית, גם אצל קשישים. מדוע נרתעים רופאים מעיסוק נמרץ יותר במניעת הרגלים הכרוכים במחלות? האם זה מפני שהרפואה נתפשת בדרך כלל כמקצוע האמור למצוא מזור לסובל, ולא כמקדים תרופה למכה? האם זה מפני שהצלחתו המדהימה של עולם הגנטיקה כישפה אותנו לקבל גישה דטרמיניסטית ("הכל בגנים")? המחקר החדש מראה שבלי תלות בגנים יש חשיבות רבה להתנהגות בקביעת הבריאות שלנו.

אם כן, נראה שיש מה לעשות כדי למנוע את צמיחת הכרס ואת החוליים הרעים המלווים אותה. הגיע הזמן לזוז. פעילות גופנית במשך כשעה כל יום. זה מה שאני ממליץ, זה מה שאני עושה. מה

איתך?

הכותב הוא פרופסור לרפואה פנימית מבית החולים הדסה הר הצופים. הכתבה מתומצתת. הכתבה המלאה - במערכת

להתראות

"אל נא תאמר לי שלום - אמור רק להתראות..."

לפני כמעט שנה, הגענו, אריאל ואני לכפר הנשיא במטרה לחיות כאן שנה. אחרי שנים רבות בצפון אמריקה, חשתי משיכה עזה לישראל. התגעגעתי לשמש, לסלטים, לשפה, למשפחה, לחברים, לנופים, לאדמה, לשירי חג ומועד וגופל.

התלבטנו איפה לחיות לשנה בארץ, שאריאל תלמד עברית, שתכיר את הארץ ואנשיה, ושאני אקבל את ה"fix" שלי. שננסה יחד חיים בישראל.

כשהתברר לי שאכן מחפשים משוגע חדש למשק הילדים, ראיתי שהדרך מובילה אותנו לקיבוץ. הייתי מוכן להפסקה מהקריירה בת שבע השנים כמורה ומטפל בשיטת הברימה, עצמאי עם כל הלחצים הכרוכים. כשהתברר שאולפן "אורך" חפץ באריאל כמורה לדרמה, התחזקה כפליים התחושה שהגענו למקום הנכון.

בחודשים הראשונים הייתי בשוק. מה קרה לי שעקרתי הכל ובאתי לכאן? איפה הקיבוץ שהכרתי? איפה חברי? מה אני עושה פה, לכל הרוחות? ואיפה שנת החופש שהתכוונתי לה, ואיפה הראש

הקטן שפיללתי לו? נקרעתי בין משק הילדים לבין תפקידי הנוסף כמדריך הנעורון. מצאתי עצמי בוחר להשקיע מרצי וזמני עם החיות והילדים והנוער שנמשכים למקום ובהדרגה ממעט לתפקד כמדריך הנעורון. אני מתנצל בפני הנוער והצוות על פרישתי המוקדמת. הקשר שבכל זאת נותר עם נוער הנעורון נעם לי השנה ולמרות ביקורתי הנוקבת בתחילת השנה על שטחיות וחוסר אחריות וחוסר הקשבה וזלזול... כיום אני מרגיש אחרת. נוער הוא נוער ואתם דווקא מוצאים חן בעיני.

דרככם למדתי שיעור נוסף בחשיבות ההומור בתקשורת, בעיקר עם הפרש גילאים שכזה. אני שמח על שהכרתיכם מעט בתקופת ההתבגרות המשונה הזו - מבחינה פנימית התפתחותית ומבחינה חיצונית, של הצטרפות לעולם "הבוגרים" המשונה והמבולבל לא פחות.

את משק הילדים ראיתי כפוטנציאל לא ממומש. חזוני היה שהמקום יהפוך לשוקק חיים. לחווה המשולבת נופש ויצירה, למידה על מחזוריות הטבע וקשר בני האדם במכלול הטבע. וכך מהזבל שפינינו מחצרות ותאי החיות למדנו להקים ערמות קומפוסט המשמשות לדישון עצי הבוסתן ולשימוש החברים. העיזים נחלבות ומהחלב למדנו להכין גבינות למכירה במרכולית. ביצי התרנגולות נאספות לסעודות צוות העובדים ועכשיו למכירה.

המשך "להתראות" בעמוד הבא...

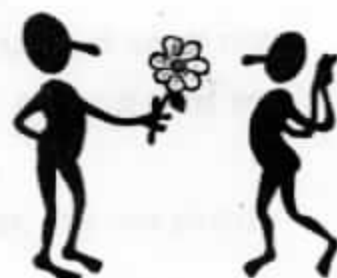
המשך "להתראות"...

מצאתי שנפלתי על קרקע פוריה, תרתי משמע, והענות המשפחות והקהילה נתנו לי תמיכה ומרץ לטפח את המקום ולהחיותו.

קריאתי לגיוסים, נענתה בהשתתפות נלהבת ורבים תרמו מזמנם ומרצם לטיפול המקום. במהלך השנה התפתח צוות נערים חרוצים ומצוינים שלמדו איך לעבוד ולימדו אותי איך לחגוג. תודה לכם על שנה רבת אתגרים וחוויות.

השנה שלנו חלפה והשבוע אנו חוזרים לאורגון, צפון-מערב ארה"ב. כמובן שרגשותי מעורבים. שמחתי על ההזדמנות לראות מקרוב את תהליך השינוי הדרמטי שקהילת כפר הנשיא עוברת בתקופה זו. כפר הנשיא היה וישאר ביתי ומשפחתי על הדבש ועל העוקץ. אני מאחל לכולנו את האומץ לחיות ללא מורא ולהתרכז במה שיש, לא במה שנדמה לנו כחסר. יש לי מה לשמוח ויש על מה להודות.

תודה רבה ולהתראות - אבישי.

ועוד להתראות

חברה יקרה שלום,

קשה לי לכתוב את כל ההרגשות שממלאות את ליבי. השנה היתה נהדרת ומיוחדת בשבילי (ומכאן אבישי עוזר בתרגום...)

תודה לכולכם על שקיבלתם אותי בברכה ועזרתם לי להרגיש בבית. היה לי המזל הנפלא לעבוד עם אולפן "אורן". התלמידים והצוות המקומי הפכו לחלק מחיי לתמיד. כמו כן, נהניתי לעבוד במחסן הבגדים וליצור חברויות חדשות. כה הרבה פנים שמעלות תר'שות קירבה כשאני חושבת עליכם. אני גאה ומאושרת שהצלחתי ללמוד מעט עברית (אפילו בקיבוץ האנגלי הזה!).

הגעתי לאהוב את הקהילה שכאן ואת הארץ, וזה לא קל או פשוט עכשיו לחזור לאורגון. אני מרגישה שיש לי שני מקומות בהם אני מרגישה "בית" עכשיו. אחשוב על כולכם מאורגון, עד שניפגש שוב.

אריאל.

פִּינַת הַטִּיפִּים

- * כאשר רוצים לשים בסלט פטרוזיליה, מומלץ להשרות במים חמים לפני שקוצצים אותה, פעולה זו תגביר את טעם הפטרוזיליה.
- * כאשר מורחים עוגיה מלוחה בממרח כלשהו, מומלץ להניח אותה על פרוסת לחם, כך לא תשבר העוגיה.
- * במקרה והמיוז סמך מדי, מומלץ להוסיף כפית מים חמים או מיץ תפוזים ולערבב היטב.

מתוך "זמנים מודרניים" של "ידיעות אחרונות":

- * סופרים כבסים: כדי למיין כביסה במהירות, שימו בסל הכביסה שתי שקיות זבל גדולות, אחת לבנה ואחת אפורה. את הכביסה הבהירה השליכו לשקית הלבנה, ואת הכביסה הכהה לשקית האפורה.
- * אשרי התפוד: למניעת השחרתם של תפוחי אדמה מקולפים, השרו אותם במים עם כף חומץ.
- * להשקות עציצים: תמצית של תה צמחים לאחר חליטה, והבוץ שנשאר בקרקעית הכוס אחרי שתית קפה שחור, שניהם מצויינים כדשן לעציצים.
- * גזירה שווה: במקום לקצוץ פטרוזיליה, כוסברה או שמיר על קרש חיתוך, עשו זאת בעזרת מספריים. התוצאה: הרבה פחות לכלוך.
- * בננה שוקולד: השחילו בננה ללא הקליפה על שיפוד עץ, עיטפו אותה בנייר כסף והכניסו למקפיא ליממה. לפני ההגשה, המיסו שוקולד וטיבלו את הבננה בתמיסה. אפשר להגיש כארטיק או לחתוך לפרוסות.
- * בזכות האלכוהול: חפצים מפלסטיק קשיח, כמו קומקום חשמלי, מכשירי טלפון ומתגי חשמל, ניתן לנקות בזריזות בעזרת צמר גפן טבול באלכוהול 70%.

מתוך הספר "המטבח" של אברהם שרם:

- * תוספת מעט סוכר לתערובת השמרים, תגרום להתמוססות קלה ומהירה יותר של השמרים.

הזמנה אישית

סוף סוף זה קורה -
אנחנו פותחים באופן רשמי
ב"תה ונזף" בית קפה - סטנון.

ההתחלה

* יום שישי 13.8 משעה 19:00 עד 22:00

במשק הילדים.

ברואו להנות מכוס תה / קפה
ועוגות טובות.

* בסחיר הכלות -

10 ש"ח לקפה ועוגה!

לתראה שם -

קורין עדיה ואריק.

דפי מידע

סיכום שיחה בענייני חדרי בנים.

השתתפו: אבלין, אשר, אלק, לן, שריטה,
חסרו: שרית, איילת.

לן התבקש לערוך סקר מצב פיזי של החדרים המיועדים לבנים. כאשר המטרה להבטיח רמה בסיסית נאותה.

מתברר שיש 64 יחידות דיור ברשות ועדת בנים.
מהם יש כ- 16 דירות שדורשות שיפוץ יסודי.

ישנם היום 54 בנים הגרים בקיבוץ או שיש להם חדר בקיבוץ.
לכל אחד יש חדר משלו.

ישנה בעיה שברוב המקרים בנים רוצים לגור קרוב זה לזה ואז הבחירה נעשית לא על בסיס איחוד החדר אלא על בסיס הקירבה החברתית.

הוחלט:

1. אבלין תנסה להעביר את הבנים מהחדרים הפחות טובים לכאלה שמצבם טוב יותר. אז תוכל לפנות את שני הבתים הקרובים ביותר לחדר האוכל שהם במצב הקשה ביותר.
2. אלק יביא הצעה לשיפוץ הבתים אלה לתכנית השקעות 2000.
3. תעשה תכנית רב שנתית לספק את צרכי הבנים בדיור.
4. ועדת תכנון תתן את דעתה לרעיון של הפיכת הבתים המיועדים לשיפוץ לבתים של שתי יחידות דיור (במקום ארבע).

רשמה - שריטה

036 p009'

PARENTS' PAGE
13.8.99

This week's news was collected by the editor herself, Dalia B.

First, welcome back to Roman and Rita, who have returned, with a small addition. They are living in the house just vacated by the Schindlers, who have moved into the house vacated by the Luries, who've moved to the centre of the country. All clear, everyone?

At the same time, two immigrant families who made their first home here have moved on. Roman and Tanya (the pianist) Lubersky and daughter Tanya have gone to live in Jerusalem, and Sergei and Luda Bogokovsky, with Olga and Leonid, have gone to try their luck in Rishon LeZion. All the best to both families.

Last Thursday, No'it and Ofer celebrated their wedding in Kibbutz Dalia. It was mainly a family affair, but we hear that it was a lovely wedding. It began, unusually, with the meal, to the accompaniment of Irish music; then there was the chuppa, presided over by a young rav from Lavie; then a programme organised by the family, followed by dancing. Mordechai's mother, together with her grandchildren, produced a humorous ballad, in the best tradition of festive poems for special family occasions. We shall have a chance to say mazal-tov to the young couple on Sept. 3rd, at a reception in our pub.

Our primary school children are having a glorious holiday. Last Thursday they spent two days and a night on the shore of Lake Kinneret. There were masses of food, masses of sun, masses of flies, masses of children - the only thing in short supply was adults. The children came back hoarse, exhausted, and happy. This Thursday they are going to Banias, again for two days and a night. This time the adults will be augmented by Richard Hazzard, who's had training in river rescue operations. Did you know that? No? But Ma'yan did, goodness knows how.

Other holiday activities: a summer camp for children aged 7 - 14 from the C.I.S. is taking place at Lahavot HaBashan. Kfar Hanassi is represented by two girls from 'our' Russian families and Adam ben Chanoch, using his by now considerable experience with immigrant youngsters.

In last week's national youth swimming championships, Almog Katz swept the board with THREE gold medals, now on display on the notice board. Yamit Ayalon was one of the relay team that took third place. We're proud of you, girls.

We're also proud of Or Oren. In the nation light athletics finals, Or took 4th place in the long jump, and ran seventh in the 100 m. sprint.

Avishai and Ariel are by now on their way to far-off Oregon. Both wrote very warm farewell letters to 'Divrei'.

Charlotta, Sasson and their children have gone on a visit to Sweden; Yehudit and Kenny have gone with their girls (how they will miss their dog!) on a visit to Australia. We wish you all a very happy holiday.

Elsewhere in 'Divrei' there is a letter from David Elman, explaining - to some extent - his scheme for setting up an Internet centre on the kibbutz, for the factory and for private users. Anyone who couldn't get to the meeting held on the subject last week is invited to contact David and find out about the package he offers. The scheme depends on 40 chaverim taking part.

While on the subject of computers, it's a shame not to include a joke that appears on p. 17: When the Hebrew Language Academy sat down to invent a Hebrew word for computer, the question arose of whether it should be a masculine or a feminine noun. To come to a balanced solution, a team of women linguists and a team of men linguists deliberated separately. The women advanced these reasons for making it masculine:

SHABBAT SHALOM

- You have to turn them on to get their attention.
 - They usually do what you ask, but never more than that, and they never think of it by themselves.
 - They're supposed to solve problems for you, but mostly, they are the problem
 - The day you commit yourself to one, you find out that if you'd waited a bit longer, you could have got a better model.
 - After about 5 years, they usually need changing. But often the users feel that they've invested so much time and trouble into learning the damned thing's ways, that they prefer to put up with what they have.
 - The men advanced the following reasons for making it a feminine noun:
 - Only God understands by what logic they operate.
 - They communicate in a language nobody else understands
 - Your smallest mistake is stored up in their long-term memory, to confound you at some future date.
 - The announcement: BAD COMMAND OR FILE NAME means "If you don't understand why I'm mad at you, I'm certainly not going to tell you!"
 - The day you commit yourself to one, you find yourself spending half your salary on accessories for it.
- As we know, the word chosen was "machshev" (masc.) - because women always have the last word.

MAZAL TOV

Birthdays

- Aug. 15 Tsvia Konigis
Dor Ma'ayan
Ela Butow
Lia Mader
- Aug. 16 Rakefet Banda
Ayelet Merom
Yasmin Bachar
- Aug. 17 No'am Zigdon (Nitzan family)
Lee Kolkar (Hadar family)
- Aug. 18 Sara Marcuso
Daria Bi
Chen Kornblit
Yedidya Do'ari
- Aug. 19 Assaf Solomon
Sharon Goldberg
Orli Talberg
- Aug. 20 Daniella Shibi (Rachmani)
Sa'ar Netzer (Hatzor family)
Ariel Naveh (Ben-Yehuda family)
Nitai Koren
- Aug. 21 Shai Amar

Anniversaries

- Mimi & Nir Pearlson
Iris & Yochai Wolfen
- Tsvia & Yossi Katz
Aviva & Benny Goldberg
Netta & Yonatan Lifschitz
Joyce & Roy Abb
Jeannine & Palu Marcuson
- Dina & Mordechai Broer
Abigail (Frank) & Amnon Shoshani
- Tziona & Shabi Mizrachi
Kati (Goldberg) & Haggai Franko
- Vered (Hadar) & Motti Kolkar

Mazal-tov to Oded and Ela Avidor, to Rachel and Yisrael,
on the birth of their daughter- granddaughter.

IN MEMORIAM

Sharon Lipa - 8th Ellul 1987